

Приредила Биљана Остојић

Владимир В. Предић

Звезде гледају с неба

БИО-БИБЛИОГРАФИЈА

Владимир В. Предић – песник, драм-ски писац, есејиста, књижевни, позоришни и ТВ критичар – рођен 6. априла 1934. у Скопљу. Дипломирао на Факултету драмских уметности (одсек драматургије) у Београду. Почасни члан Универзитета у Ајови (САД).

Од 1970. до 1978. један од уредника и секретар уредништва “Књижевних новина”. Заступљен у више антологија. Превођен на енглески, италијански, чешки, пољски, бугарски и руски језик. Живи као слободни књижевник у Београду од свог књижевног и новинарског рада. Песме објављује од 1956. у готово свим познатијим југословенским листовима и часописима.

Књиге песама: На сунчаној страни ули-це, “Младо покољење, Београд 1961; Небо, “Багдала”, Крушевац, 1961; На челу воде, “Багдала”, Крушевац, 1967; Влтава, Матица српска, Нови Сад, 1974; Скагерек, Матица српска, Нови Сад, 1977; Северни прозори, БИГЗ, Београд 1980; Кнежев двор, “Просвета”, Београд, 1985; Мериленд, “Партизанска књига”, Београд, 1986; Карлов-ци, СКЗ, Београд 1989; Повратак у Витлејем (изабране и нове песме), Заједница књижевника Панчева. Панчево 1992; Русанда, “Прометеј”, Нови Сад 1998...

ЈАГОВА ЗДРАВИЦА

Миодрагу Ђукићу

Да су проклети спокојни, чедни!
О како страсно мрзим мир душе!
Дражи ми је понор но врх жедни!
На мој додир и звезде се гуше!

А Отело, похлепа охола,
Све гладнији славе, власти, круне!
Рука моја згрчена од бола
у крви његовој нек иструне!

Касио, Дездемона, тек сени!
Под сунцем чисти, пашће у тмину,
И онда бодеж мржњом засéни
Да удар бола смрви ту псину!

Мржњо, да л си ко некад дубока?
Из мрачне клице исцеди сока!

Београд, 2005.

ЛИРОВ ОПРОСТАЈ ОД КОРДЕЛИЈЕ

Богдану, А. Поповићу

ФАУСТ У ГОТСКОЈ СОБИ

Душану Пувачићу

Да њен лик у огледалу оста,
Порицање што из мрака ниче
Не би било обличје мог Госта!
И сад слушам: “Хенриче, Хенриче”!

Морао ме тај пут мимоићи;
Није смела баш тако да страда!
Из тог врта – тамничком дну сићи!
За мало среће, толико јада!

Оголео сам светлост до кости,
И сад знам: врха није ни било!
Живи само умор просечности,
А мит о сну – вечног мрака крило!
Сјај ума, знање, све су то трице,
Мрска старости, љубим ти лице!

Београд, 2005.

ХАМЛЕТОВА СМРТ

Миладину Шеварлићу

Корделија, како је дуга ноћ.
Сањао сам да све време ходам.
Зар слепи старац има такву моћ?
Нисам хтео истину да одам:

Срамоту, несрећна моја кћери;
О страдању други нек говоре,
Ал овај бол ко ће да измери?
За тобом и ја долазим горе!

Ако у овом свету хир влада,
Опрости, учини немогуће:
Да вечни бол ме крај тебе свлада!
Што беше хир, у хиру клонуће!
Корделија, јеси ли још сама?
Осећам ти осмех на уснама.

Београд, 2005.

Прешао сам праг.
Улазим у Храм.
Ниоткуд светла, ни мисли јасне.
И као на почетку – опет сфм,

Свршено је и без крви часне!
Значи, могло се и другом стазом;
Нисам морао баш главом кроз зид!
Чему пливање кад може газом?

Оче, слéдих те, а сад ме је стид!
Твој наум врли беше само крв!
Да, заспати уз Офелијин skut,
Мирно гмизати земљом као црв,

С преслицом њеном сести у кут.
Издаја, бекство, срећног ли плова;
За мнош не би остало ни слова!
Београд, 2005.

ТАТЈАНИНО ПИСМО ОЊЕГИНУ

Елици и Александри Поповић

Пуста је земља ова;
Наше кочије стале.
Ваша лутања нова
Већ замрлу даљ пале!

Немир наткрили време
Ту где Вас ветар свије,
И све постаје бремене
За мене, Евгеније!

Окриље су ми леје;
У степи – Небо Свето.
Овде снег мирно веје;
Вама је све отето!

Ако Вас бура прене,
Поштедите бар мене!

Београд, 2005.